

OPMERKELIJK Alles staat bij hem in dienst van de muziek. Stoppelenburg is geen eenzame strijder, geen solist.

Meppel

Concert Stoppelenburg in Secretarie

► Wim Stoppelenburg bijna 75 en nog steeds vitaal pianist

MEPPEL - Het echtpaar nipt zondagmiddag in Kunsthuis Secretarie na het concert van de binnenkort 75-jarige Wim Stoppelenburg aan een wijntje. Ze verwonderen zich in een van de zalen van de Secretarie over de sprekende foto's van Hermien Keegstra. Ze vragen enige uitleg en informeren naar het artistieke gebruik van photoshop.

Ton Henzen

Wat een mooie middag, zegt de geïmproviseerde heer. Hij heeft niet eerder kennis genomen van de klassieke composities van Wim Stoppelenburg. Hij is, geeft hij aan, verast door de grote mate van toegankelijkheid van de klassieke muziek. Hij is een jazzliefhebber en ervaart de invloeden van zijn geliefkoosde genre binnen het klassieke bestek van Stoppelenburg als een zeer geslaagde kruisbestuiving.

Roodkapje

Kennelijk was hem ter ore gekomen dat muziek van Stoppelenburg een geïmproviseerde vraag. Deze voorwaarde blijkt niet doorslaggevend te zijn. De componist verstrekt informatie over de ont-

Paula en Wim Stoppelenburg.

Ondertoon Media ©

staansgeschiedenis van de werken, voorafgaande aan het spelen van de composities door hemzelf en zijn vrouw Paula. Dit levert een intiem beeld op van een harmonieus familieleven. Waar vaders voor het slapen gaan verhalen voorlezen aan hun kinderen daar heeft Wim Stoppelenburg zich ingezet om het sprookje van Roodkapje en de boze wolf muzikaal te vertellen. Paula speelt de scènes uit het sprookje overtuigend. Als betrokken getuige. Eerst rustig voortkabbende muziek waar Roodkapje haar weg vindt in het bos. Wim Stoppelenburg had verteld dat hij voor de encenering

heeft gedacht aan de Staatsbossen in Staphorst. Paula slaat heftig op de toetsen. Grootmoeder wordt verzwolgen door de wolf. Met heldere klanken worden de beide dochters Charlotte en Josefien in de uit 1983 daterende compositie voor het slapen gaan gerustgesteld. Oma is gered. Paula hamert niet langer op de witte en zwarte toetsen, haar aanslag is licht en optimistisch van toon. De kinderen kunnen tevreden in slaap vallen.

In een kort vraaggesprek gaat hij in op zijn beweegredenen om muziek te maken. Als een bergwandelaar die op pad is gegaan richting

top wil Stoppelenburg de gedachten in zijn hoofd naar boven volgen. Winnaar van de Culturele Prijs van Drenthe, mede door zijn voorzitterschap van de vereniging van noordelijke componisten, is hij even blij met de lokale erkenning dankzij de Henk Boerwinkel Cultuurprijs. Hij vertelt over de culturele verwantschap met andere componisten en de moeizame gang naar landelijke fondsen: een kafkaëske ervaring. Hij weersprekt zijn tegendraadsheid jegens autoriteiten. Hij wil ze best erkennen, mits ze hun maatschappelijk nut bewijzen.

Alles staat bij hem in dienst van de muziek. Stoppelenburg is geen eenzame strijder, geen solist. Hij heeft zich via studies gespecialiseerd in koor- en orkestdirectie. Dan sta je voor een koor of een orkest van vele tientallen leden en moet je overtuigend aangeven waar je heen wilt. Ook als muziekdocent op de Pabo Meppel moest hij studenten dagelijks richting geven.

Elleboogfractuur

Paula speelt Tien kleine stukken uit 1986. Gecomponeerd in een winter waarin Wim voor het laatst de schaatsen had ondergebonden. Hij was gevallen met een elleboogfractuur tot gevolg. Hij vreesde nooit meer piano te kunnen spelen en tarte het noodlot door alvast een compositie te maken voor

één hand. Dankzij chirurg Timmerman werd zijn toekomst gered, ook al kan hij tot op de dag van vandaag zijn arm niet volledig strekken.

Het concert van zondagmiddag in Kunsthuis Secretarie als aanloop naar de viering van zijn 75e verjaardag eind maart werd afgesloten met een jazzy compositie: De Jogger, onderdeel van het muziekstuk Dickninge, het landgoed waar Stoppelenburg door de jaren heen inspiratie heeft gevonden. Hij speelde dit stuk in december in Chicago en kwam tot de hilarische ontdekking dat joggen geen echt Engels woord is. Hij presenteerde zijn compositie als The Runner. Hij speelt het virtuoos en met vaart: je ziet, terwijl hij in hoog tempo de toetsen aanslaat een rennende figuur over het prachtige landgoed verdwijnen.

'Composities zijn als kinderen die je de wijde wereld in stuurt.' Het kleine, maar tevreden gezelschap hoopte dat Wim Stoppelenburg als componist een groot gezin mag stichten en ook als ervaren zeventiger zijn gedachten blijft vertellen in fraaie muziek. Hij stapt vrijwel dagelijks op de fiets om lichamelijk fit te blijven. Het daverende tempo dat hij op de piano aanhoudt om de hardloper in Dickninge bij te houden, ja zelfs de snelheid op te leggen, is een geruststelling voor wat hij nog aan muzikale verhalen gaat vertellen.

RECENSIE Johannes Passion past bij Meppeler culturele leven

Indrukwekkende uitvoering Johannes Passion kan leiden tot traditie

MEPPEL - Zelden was het zo stil na een concert in de Grote- of Mariakerk als zaterdagavond na de uitvoering van Bachs Johannes Passion. Na het slotkoor Ruhe wohl en het afsluitende koraal bleef het zeker een minuut stil. Toen aarzelend, maar steeds sterker, werden de uitvoerenden beloond met een gul applaus. Terrecht. Voor de tweede keer werd de Johannes Passion (JP) uitgevoerd door plaatselijke zangers onder leiding van Mannes Hof-sink.

Het verhaal van Jezus' lijden en sterven wordt gedragen door twee mensen: de Evangelist als verhaalverteller (tenor) en de bas met de Christuswoorden. In Han Warmelink hoorden we een ideale verteller. Helder, met duidelijk verstaanbare tekst volgde hij de geschiedenis rond lijden en sterven van Jezus. Om de spanning op te voeren nam hij soms de ruimte tussen twee zinnen iets groter dan Bach aangegeven heeft, creëerde zo een natuurlijke spanning. Hier stond een Evangelist die ons het verhaal wilde laten beleven. De bas Michiel de Vries was zwakker in de uitbeelding van de Christuswoorden. In de JP zijn de woorden van Jezus kernachtig, zonder veel emotie. Die vastberadenheid, het 'zo is het' ontbrak soms in zijn in-

De Johannes Passion werd voor de tweede keer gehouden.

Ebel Zandstra ©

terpretatie. Qua zeggingskracht zaten de hoofdrolspelers, want zo kunnen we Harmelink en De Vries wel noemen, daardoor niet altijd op één lijn.

Net als in Bachs tijd werden de solisten aangevuld met enkele zangers om zo de stem van het volk te laten horen. In totaal slechts 12 zangers, allen met een geschoolde stem. Net als vorig jaar kwam het openingskoor niet goed uit de verf door onzuiver en onzeker spelende instrumentalisten van het ensemble Eik en Linde.

Het vrij trage tempo verhinderde een mooie muzikale doorstroming. Mooi klonken de koren met hun beschouwend muzikaal commentaar. Een ontwikkeling in opvatting bij Hof-sink in vergelijking met de uitvoering van vorig jaar was niet duidelijk merkbaar. Nog teveel stonden de verhaallijnen als losse onderdelen naast elkaar.

Naarmate het verhaal vordert in de JP wordt de toon van de Evangelist heftiger en de reactie van het volk agressiever. Zoniet bij Hof-sink: de Evangelist zong over een

MUZIEK

Locatie: Grote- of Mariakerk, Meppel

Aantal bezoekers: 250

Waardering: ★★★★★

schreeuwende menigte, maar de zangers klonken welluidend, niet heftig genoeg, ook niet in de kruisigingsscènes. Een manier van zingen met vocale lijnen die op die plek niet paste, maar weer wel bij het lieflijke slotkoor en het aansluitende koraal.

Ontroering

In de aria's excelleerde de bas Coen van den Berg. Zijn interpretatie ontroerde in Betrachte, meine Seele en in de aria Mein teurer Heiland. De tenor Arnaud van Gelder had het zwaar. Technisch onvoldoende geschoold Bach-aria's te zingen, zijn stem niet dragend genoeg voor de kerk. De alt Merel van Schie zong een intiem en warm klinkend Es ist vollbracht. Sinje Kiel, helder en zuiver als altijd in Ich Folge dir gleichfalls. Soms in de aria Zerfließes in de hoge liggings enigszins onzeker.

Uit alle windstreken waren zangers gekomen om de twaalf koralen te zingen. Veertig ervaren zangers, blij elkaar deze zaterdag te ontmoeten. Verspreid tussen het publiek op de achterste rijen zongen zij de koralen die gemeengoed waren in Bachs tijd. Historisch niet juist om tussen het publiek te zitten, maar in Meppel een vondst, evenals het idee de jonge zangers van Viva la Musica soms het eerste couplet te laten zingen. Het publiek werd er als het ware in meegetrokken, een belevenis. De ondersteuning van het Kamp-orgel door Carl Visser was weer wel zoals Bach het bedoeld heeft.

Mannes Hof-sink is een inspirerend koorleider, die het totale ensemble vanaf het continuo-orgel vakkundig leidde. Dat de instrumentalisten van Eik en Linde niet altijd zuiver spelen kon hij in enkele repetities niet veranderen.

Het begin van een traditie is gezet. Een traditie die kan uitgroeien tot een evenement dat hoort bij het Meppeler culturele leven. Geen festival waarvan de stad trilt, wel een volle kerk waarin men luistert naar muziek met eeuwigheidswaarde. De Johannes Passion kan een traditie worden waarin dirigent en zangers zich ontwikkelen en groeien.

Marjan Doorn